

Hinc adnotarunt Bruti illius nomen non prius mundo auditum, quam barbaro seculo, inter densissimas ignorantiae nubes, Hunibaldus ineptus scriptor Francionem Trojanum Priami regis filium Franciae gentis fuisse conditorem fabulatus esset. Hinc colligunt cum nostri Francos vicinos à Trojanis genus ducere accepissent, deforme existimarunt ab iis origine superari, quos virtute æquarent. Galfredus itaque ille Arturius Monumethensis Brutum istum diis genitum, origine etiam Trojanum quasi Britannicæ gentis authorem, ante annos quadringentos, Britannis nostris primus, ut isti sentiunt, progenuit. Antea vero homo plane nemo de Bruto illo, ut ajunt, meminerit.

Addunt præterea sub id quoque tempus Scotticos Scriptores, Scotam Pharonis Egyptii filiam suæ nationis conditricem e mentitis fuisse. Tunc etiam quosdam ingenio & otio abutentes, vimque veritati afferentes Hibernis suum Hiberum, Danis suum Danum, Brabantis suum Brabonem, Gothis suum Gothum, Saxonibus suum Saxonem, quasi gentium authores affinxisse. Cum autem nostra ætate quæ à fatalibus illis ignorantiae tenebris emerfit, Franci suo Francioni tanquam e mentito patri renunciaverint; *Quod Franci, inquit literatissimus Turnebus; se stirpe Trojanorum satos prædicant, id æmulatione Romanorum faciunt, quos cum eo stemmate, & ea nobilitate inolescere viderint, idem decus sibi voluerunt arrogare; Cumque Scoti fanioris judicii suam Scotam rejecerint, Hiberum etiam, Danum, Brabonem, & ejus farinae ceteros umbratiles heroas veritas ipsa fugaverit: cur Britanni suo Bruto ut insulæ denominatori, & Trojanæ origini tantopere adhærescant, demirantur, quasi ante Trojanum excidium quod anno à Diluvio plus minus millefimo accidit, Britanni hic non fuissent, & ante Agamemnona multi fortes non vixissent.*

Adhæc asserunt plurimos è Senatu literatorum, videlicet Boccatium, Vivem, Hadr. Iunium, Polydorum, Buchananum, Vignierum, Genebrardum, Molinæum, Bodinum, & alios magno judicio viros conjunctis sententiis hunc Brutum in rerum natura extitisse negare, ex nostratibus etiam quamplurimos eruditos, ut supposititium non agnoscere. Inter quos primum producunt Ioannem de *Wheatthamsted*, Abbatem S. Albani virum summo judicio, qui olim hac de re in suo Granario sic scripsit: *Iuxta historias alias quibus quorundam judicio, major adhibenda est fides, totus processus de Bruto isto poeticus est, potius quam historicus, opinativusque magis propter causas varias, quam realis, tum primo quia nec de interfectione patris, nec de generatione, aut de abdicatione prolis fit alicubi mentio in historiis apud Romanos: tum secundo, quia Ascanius juxta varios, nullum talem filium genuit, qui Silvius proprio nomine dictus erat. Solum enim secundum illos filium genuit unicum, videlicet Iulum, à quo posterius familia Iulia sumpsit suum ortum, &c. Tertiòque Silvius Posthumus, de quo forsan intelligit Galfredus, Aeneas ex uxore Lavinia filius fuerat, filiumque Aeneam generans in anno sui regiminis 38 morte naturali vitæ stadium consummabat. Non igitur ut volunt varii, ex Bruto filio Silvii regnum quod jam vocatur Anglia, dudum dicta erat Britannia. Est igitur secundum illos, opus vanitatis, & satis plenum ridiculi vendicare dignitatem sangui-*

*nis, & carere vendicationis probabili fundamento. Sola enim virtus facit gentem nobilem, solusque est animus, & ratio perfecta quæ reddunt hominem generosum. Quare è Platone Epistola scribit Seneca in suis Epistolis: Neminem regem non ex servis oriundum, neminem non servum ex regibus. Sufficiat igitur Britannis pro nobilitatis suæ origine, quod sint fortes, & potentes in præliis, quodque undique debellant adversarios, nullumque penitus patiantur jugum servitutis. Secundo loco collocant Guilielmum Newbrigensem multo antiquiorem, qui Galfredum Britannicæ historiæ scriptorem simul atque prodierit, asperius hisce verbis falsitatis coarguit. Quidam nostris temporibus scriptor emerfit ridicula de Britannis figmenta contexens, eosque longe supra virtutem Macedonum & Romanorum impudenti vanitate attollens. Galfredus hic dictus est agnomen habens Arturii: pro eo quod fabulas de Arturo ex priscis Britonum figmentis sumptas, & ex proprio auctas per superductum Latini sermonis colorem honesto historiæ nomine palliavit. Qui etiam majori ausu cujusdam Merlini divinationes fallacissimas, quibus utique de proprio plurimum adjecit dum eas in Latinum transfunderet, tanquam authenticas, & immobili veritate subnixas prophetias vulgavit. Et paulo post, Præterea in libro suo quem Britonum historiæ vocat, quam petulanter & impudenter fere omnia mentiatur, nemo nisi veterum historiæ ignarus cum in librum illum incidit ambigere finitur. Nam qui rerum veritatem non didicit, fabularum vanitatem indiscrete admittit. Omitto quanta de gestis Britonum ante Iulii Cæsaris imperium & adventum homo ille confinxerit, vel ab aliis conficta tanquam autentica scripserit. Usque adeo ut Giraldus Cambrensis qui eadem ætate vixit & scripsit, Fabulosam Galfredi historiæ vocari non dubitaverit. Alii Galfredi hujus ineptam Topographiam in hac narratione & Homerum falso testem adhibitum rident, totamque ex absonis & absurdis confarctatam persuadere volunt. Notant insuper illius scripta ab Ecclesia Romana, una cum ipsius Merlini inter prohibitos libros interdicti. Alii observant quomodo isti qui Brutum maxime admirantur, de suo Bruto æstuant, & fluctuant. Ille, inquit, qui Gildæ nomen, & personam induit, & glossulas Ninio assuit, primum Brutum hunc fuisse Consulem Romanum, inde Silvii, & demum Heficionis cujusdam filium comminiscitur. Nec deest (ut audiui) Comes quidam Palatinus qui hunc nostrum Brutum Brotum appellandum contendit, quia scilicet matri partu mortifer erat, quasi *βροτος* idem Græce sonet. Aliorum judicio magis probabilem, & minus humilem Britannorum originem reliquissent, si vel à Britone Centauro, cujus meminit Higinus, genus e mentiti fuissent; vel à Bretano illo, ex cujus filia Celtice, Parthenius Nicæus author inprimis antiquus Herculem, Celtum Celtarum patrem suscepisse prodit, & à quo Britanniam deducit Hefychius.*

Ex his aliorum observationibus & sententiis quas retuli, nemo mihi ingenuo veritatis cultori litem intendat, quod ego illam de Bruto historiæ impugnaverim, quandoquidem cuique, ut spero, & sentire quæ velit, & referre quæ alii senserint, in hujusmodi rebus semper licuerit. Quod ad me, habeatur Brutus gentis Britannicæ pater & fundator, mihi contra non videbitur, stet Britannis suæ à Trojanis origo (in quam se vere in-

Florus.
1440.

Descript.
Cambria.
c. 7.

Britannus.